

Zendingsberichten voor volwassenen – derde kwartaal 2019

Sabbat 6 juli 2019

Meisje bidt om engelen

Door Andrew McChesney, Adventzending

In het huis van de 9-jarige Joanne was op zondagmorgen het eten op.

Vader had het gezin verlaten nadat Moeder begonnen was de Adventkerk in de Amerikaanse staat Oregon te bezoeken. Vader, die met de familie vanuit Zuid-Korea naar de Verenigde Staten was geïmmigreerd, maakte het heel duidelijk dat hij hen nooit zou helpen.

“Als je voor God kiest, laat jouw God je dan maar voeden,” zei hij. “Laat jouw God je dan maar kleden.”

Moeder, die geen werk had, bad en huilde die zondag in haar slaapkamer.

Toen het tijd voor de lunch was, klaagde Joannes jongere zusje wat verloren, “Ik heb honger.” Haar oudere broer zat er in een poging, ondanks zijn hulpeloosheid, dapper te zijn, bewegingsloos bij. Toen herinnerde Joanne zich een verhaal dat ze in “Oom Arthurs Verhalen voor het slapen gaan” gelezen had over kinderen die hadden gebeden en hulp hadden gekregen van engelen.

“We hoeven alleen maar te bidden!” riep ze uit. “'Oom Arthurs Verhalen voor het slapen gaan' zegt dat als we bidden, de engelen ons eten zullen brengen. Laten we bidden!”

Broer rolde met zijn ogen. Hun kleine zus klaagde weer dat ze honger had. Joanne wist niet hoe ze moest bidden.

“Hallo God,” zei Joanne. “We hebben echt honger. 'Oom Arthurs Bedtijd verhalen' zegt dat U ons eten kunt sturen, wilt U ons dus iets te eten sturen, alstublieft?”

De kinderen wachtten. Geen eten. Uren gingen voorbij en het was tijd voor het avondeten. Joanne dacht, “Wat is er aan de hand? God is te laat!”

De kinderen kregen nog meer honger. Moeder bleef in haar slaapkamer bidden en huilen.

Toen zei Joanne, , ik weet wat we verkeerd hebben gedaan! God denkt dat we Hem niet geloven omdat we de tafel niet gedekt hebben.”

Ze zei tegen haar kleine zusje metalen eetstokjes uit de keuken te gaan halen. De kinderen dekten de tafel en gingen zitten.

“Neem ons niet kwalijk God,” bad Joanne, “We deden het waarschijnlijk verkeerd. Zou U ons nu wat eten willen sturen. We zijn klaar!”

Maar er kwam niets. Die avond klommen de kinderen teleurgesteld en hongerig in bed.

Vroeg in de morgen werden ze wakker om naar school te gaan. Ze hadden geen eten voor het ontbijt en geen geld om wat voor de lunch te kopen.

“Laat Moeder maar met rust,” fluisterde Joanne. “Ze is nog steeds aan het huilen en bidden.”

De kinderen openden de voordeur om naar buiten te gaan , maar een grote doos vol eten blokkeerde de uitgang.,

Opgewonden riepen de kinderen Moeder om naar de deur te komen. Moeder kon haar ogen niet geloven. Joanne was dolblij.

“De engelen waren alleen een beetje laat!” zei ze.

Dat was het moment waarop Joanne wist dat God leeft en dat Hij gebeden hoort en verhoort. Joanne Kim (meisjesnaam Park) is nu de moeder van haar eigen vier kinderen. Zij en haar man Jon, die tandarts is, zijn zendelingen in Mongolië.

Na het voedselwonder, is Joanne ervan overtuigd dat engelen Koreaans zijn.

“Ik zeg jullie vandaag dat engelen Koreaans zijn,” zei ze. “Het eten dat ze brachten was allemaal Koreaans – alles wat je nodig hebt om rijst te maken, kimchi, en zeewiersoep.”

Sabbat 13 juli 2019

Man met kromme stok

Door Wilson Measapogu

Indiase dorpsbewoners hadden constant problemen met een binnendringende tijger.

Het wilde dier sloop 's nachts Gudem Madhavaram binnen, een afgelegen dorpje waar geen elektriciteit is, op een berghelling in de Indiase provincie Andra Pradesh.

De dorpingen – afhankelijk van geiten en koeien om melk te produceren en stieren gewassen te verbouwen voor de rijke landeigenaren – keken wanhopig toe terwijl hun kostbare dieren één voor één werden verslonden. Ze baden hun goden om bescherming, maar er gebeurde niets.

Op een dag arriveerde er te paard een lange witte man met een “kromme stok”. Hij sprak de lokale taal Telugu, en de dorpingen staarden naar zijn “kromme stok”. Als de stok “hoestte”, vielen dieren in slaap. Permanent.

De dorpingen kwamen erachter dat de man een Amerikaan was genaamd Dr. Theodore R. Flaiz. Hij had een klein ziekenhuis geopend in Nuzvid, 30 mijl (50 kilometer) van het dorp verwijderd, en een opleidingsschool voor werkers in Narsapur, 110 mijl (180 kilometer) verder. Als hij wilde uitrusten van zijn werk, jaagde hij op hun berg op wilde zwijnen. Het wild doneerde hij aan de dorpingen.

Zaterdag ging hij in de schaduw van een boom in het dorp zitten, deed zijn jas uit en zong liedjes. Toen de dorpingen vroegen wat hij zong, legde hij uit dat hij de Schepper God aanbad

“We willen de Schepper God zien,” zeiden de dorpingen.

De witte man opende een zwart boek en las hardop over de Schepper God.

Toen het tijgerprobleem steeds groter werd, kregen de dorpingen van de witte man de belofte om hen te helpen. Ze bonden een geit aan een boomstam in het midden van het dorp. In het gebladerte bouwden ze een platform waar de witte man kon slapen. Die nacht bonden ze een touw om zijn been en trokken zich terug in hun hutten om de wacht te houden.

In het duister van de nacht naderde een grote tijger. De toekijkende dorpingen trokken aan het touw en wekten de witte man. Hij maakte zijn kromme stok aan het hoesten. Echter, de tijger was alleen gewond en vluchtte. Later keerde de tijger terug, werd beschoten en vluchtte weer. Na diverse pogingen werd de tijger doodgeschoten.

Hierna groeide de vriendschap tussen Dr. Flaiz en de dorpingen enorm, en een kleine Adventgemeente werd gesticht. Een van de eerste bekeerden – een jongeman die had geholpen de geit aan de boom vast te binden en 's nachts wacht te houden – was Sundar Rao, mijn vader. Hij werd in 1955 gedoopt.

Vandaag is Gudem Madhavaram een Adventdorp. Er zijn 40 predikanten, bijbelwerkers en vele onderwijzers en professionele gezondheidswerkers uit voortgekomen. Zaterdag komt het hele dorp tot stilstand om God de Schepper te aanbidden.

Sabbat 20 juli 2019

Slangenbeet transformeert dorp

Door Wilson Measapogu

Sundar Rao, een 27-jarige boerenknecht, was geïntrigeerd toen een witte man opdook in zijn Indiase dorp en op zaterdag uit een zwart boek voorlas over de Schepper God.

Sundar voelde zich tot de Bijbelverhalen van de Amerikaanse missionaris Theodore R. Flaiz aangetrokken en besloot deze God te volgen.

Toen hij de eerste sabbat niet het veld inging was Sundars werkgever woedend. Zijn woedde nam toe toen Sundar iedere zaterdag afwezig was.

Thuis maakte Sundar zijn familieleden boos door niet langer deel te nemen aan religieuze familiefeesten, noch aan de aanbidding van Naga, een slangengod.

Na enige tijd zocht Sundar rust en bouwde hij net voorbij een beek, die de grens van het dorp markeerde, een huis. Kort daarna trouwde hij en kreeg een dochter.

Op een dag, toen Sundar 29 was, vroeg zijn werkgever hem op zaterdag te komen werken. "Als jouw aanbidding op zaterdag is beëindigd, kom dan om de balen hooi te helpen tellen," eiste hij.

Schoorvoetend gehoorzaamde Sundar. Hij kwam na zonsondergang maar voor de duisternis was ingetreden. Met de hulp van anderen telde hij de balen. Toen hij een kleine baal opmerkte die aan de kant lag, schopte hij hem naar een grotere baal. In een fractie van een seconde sprong er een jonge cobra uit de baal, beet hem in het been en vluchtte.

Er was geen medische hulp aanwezig en Sundar wist dat hij spoedig zou sterven.

De dorpelingen twijfelden er niet aan dat Naga hem strafte.

"Naga is heel kwaad op jou," zei iemand.

"Het is omdat je alle dorpsgoden ongehoorzaam bent geweest," zei een ander.

Sundar begon te zweten. Voorheen van hem vervreemde familieleden verzamelden zich om hem heen en huilden. Het dorp wachtte erop dat hij zijn ogen zou sluiten en sterven.

Maar er gebeurde niets. Een uur ging voorbij. Twee uur. Een specialist op gebied van slangenbeten werd erbij geroepen om naar zijn been te kijken. De specialist was verbijsterd door wat hij aantrof. Hij verklaarde dat de cobra Sundar had geraakt met het puntje van zijn mond, niet met de giftige tanden, en uit angst gevlucht was zonder nog een tweede keer te bijten.

De volgende dag verbaasde het de dorpelingen Sundar gezond en gelukkig te zien.

"De bescherming van de God van de witte man heeft hem gered van de beet van de cobra," zeiden ze.

Vanaf dat moment, in 1957, voegden zich veel dorpelingen bij Sundar voor het vieren van de sabbat.

Vijf jaar na de slangenbeet, werd ik uit Sundar geboren.

Vandaag is Gudem Madhavaram een Adventdorp. Er zijn 40 predikanten bijbelwerkers en vele onderwijzers en professionele gezondheidswerkers uit voortgekomen. Zaterdag komt het hele dorp tot stilstand om de Schepper God te aanbidden. Dit is de macht van de God die een slangenbeet in een zegen veranderde.

Sabbat 27 juli 2019

SUV op een missie

Door Andrew McChesney, Adventzending

Toen Joe Marcelinno bij hem thuis in de Amerikaanse staat Maryland parkeerde, zag hij een kronkelend oliespoor op straat afkomstig van zijn Isuzu Trooper SUV.

“Oh-oh,” zei hij tegen zijn vrouw Susan. “Dat is niet zo best.”

Joe, 33 jaar en IT manager op het hoofdkantoor van de wereldkerk van de zevendedagsadventisten in Silver Spring, Maryland, belde een vriend om hulp. De vriend, Eric Armer, zag dat er olie uit het oliefilter spoot en waarschuwde dat de reparatie aan de motor waarschijnlijk meer dan \$ 3.000,-- ging kosten.

Joe en Susan, die pas onlangs getrouwd waren hadden precies \$ 3.000,-- op de bank staan. Maar Joe wilde het geld eigenlijk niet aan de SUV besteden omdat het stel wat achterliep met de betaling van de tienden. Ze waren nog \$1.500,-- schuldig over de afgelopen drie maanden.

Susan zag geen ruimte voor een discussie. “We moeten onze eerste vruchten aan God aanbieden” zei ze.

Joe en Susan baden en besloten om liever de tienden te betalen dan de SUV te repareren.

Na het besluit adviseerde Eric Joe om de benzinepomp te bellen waar, net voor het olielek, de olie was ververst. Ze stuurden een monteur naar Joe's woning en na een inspectie, boden ze aan om de motor gratis te repareren. Joe was er echter niet zeker van of hij het benzinestation kon vertrouwen en accepteerde in plaats daarvan \$ 3.000,--. Joe vroeg een andere vriend, Bill Brody een automonteur, om de motor te repareren. Toen de reparatie klaar was ontving Joe de rekening – van \$ 1.500,--. Tot zijn grote verrassing was de \$ 3.000,-- van het benzinestation genoeg geweest om zowel de reparatiekosten als de tienden te betalen.

Bill waarschuwde Joe als vriend om de SUV snel te verkopen, aangezien deze er elk moment mee op kon houden.

Dagen later vroeg Wayne Calbi, directeur inkoop van het hoofdkantoor van de Adventkerk aan Joe of hij bereid was zijn SUV te verkopen.

“Een zendeling in Afrika had speciaal om de aankoop van een Isuzu Trooper gevraagd,” zei hij.

Joe vertelde over de geschiedenis van de SUV maar Wayne zei dat hij bereid was dat risico te nemen. Hij betaalde Joe een eerlijke prijs en verscheeptte de wagen naar Afrika. De SUV had ongeveer 40.000 mijl (64.000 kilometer) op de teller staan.

Ongeveer 18 maanden gingen voorbij en Wayne vroeg Joe, “Herinner je je die SUV nog? Die heeft nu 100.000 mijl op de teller staan.”

“Prijs de Heer!” zei Joe, “Ik had niet gedacht dat die nog zo lang mee zou gaan.”

Een paar jaar later kondigde Wayne aan dat het voertuig de 200.000 mijl had gepasseerd. Toen 300.000 mijl. Joe was verbijsterd.

“De Heer heeft ‘m voor die zendeling aan de gang gehouden!” zei hij.

Joe, nu 61, zei dat deze ervaring hem een les geleerd had over missie en tienden. “De Heer heeft ervoor gezorgd dat er aan onze behoeften voldaan werd toen we als man en vrouw besloten Hem onze eerste vruchten te geven,” zei hij. “Hij voldeed niet alleen aan onze behoeften maar ook aan de behoeften van de zendeling in Afrika. De SUV werd een zegen die jaar na jaar na jaar bleef geven.”

Sabbat 3 augustus 2019

Wraak en vergeving

Door Andrew McChesney, Adventistzending

Het lange blad van de machete glinsterde toen de 21-jarige Wilder het mes boven zijn hoofd zwaaide.

In zijn ogen flitste de woede. Hij richtte op de nek van zijn stiefvader

Op dat moment hief zijn stiefvader, Alberto Rui Quaresma, diens arm op en de machete sneed diep in zijn onderarm.

De volgende 24 dagen lag Alberto in het ziekenhuis van São Tomé, hoofdstad van de eilandnatie São Tomé en Príncipe, voor de West-Afrikaanse kust. Hij werd geopereerd en de doctoren plaatsten een metalen plaat in zijn arm. Kwaad plande hij wraak. Hij zou een machete aanschaffen en ook in Wilders arm snijden.

Wilder was niet gearresteerd nadat zijn biologische vader wat invloed had uitgeoefend. Hij had zijn stiefvader vanwege een uitbrander aangevallen.

Vanuit zijn ziekenhuisbed merkte Alberto een vrouw op, Maria Rita, die iedere dag haar broer kwam bezoeken, die gewond was geraakt door een motorongeluk, en in dezelfde kamer lag. Hij bewonderde haar vriendelijkheid en kondigde op een dag aan, "Ik ben verliefd op je geworden."

"Nee," antwoordde Maria Rita, "Ik wil geen echtgenoot hebben. Alle mannen zouden in het vuur gegooid moeten worden."

Haar reactie verraste Alberto, die zich realiseerde dat ze het leed van een vorige relatie met zich meedroeg. Dat kon hij begrijpen. Op 44-jarige leeftijd had hij 3 ex-vrouwen, en de zoon van zijn meest recente vrouw had net geprobeerd hem te vermoorden.

Maria Rita wilde het niet over een huwelijk hebben. Ze veranderde het onderwerp en sprak over God.

"God is liefde en God kan jouw leven veranderen en van jou een nieuw schepsel maken," zei ze. "God zal je helpen te vergeten wat er gebeurd is en die jongen te vergeven."

Nadat hij uit het ziekenhuis ontslagen was zag Alberto Maria Rita af en toe op straat. Op een dag nodigde ze hem uit om een 40-daagse opwekkingsbijeenkomst bij te wonen van haar Adventkerk.

Alberto was gefascineerd door de presentaties en werd vijf maanden later gedoopt. Later vroeg hij Maria Rita ten huwelijk, en ze accepteerde.

Nu is Alberto 50 jaar en werkzaam als voorman bij een cementmagazijn. Hij is ook penningmeester, hoofd van het departement rentmeesterschap en sabbatschoolgespreksleider in zijn plaatselijke gemeente.

Hij bidt om een gelegenheid om met Wilder te delen hoe God zijn leven veranderd heeft. Soms komen ze elkaar op straat tegen en groeten elkaar.

Hij lacht als hij eraan herinnerd wordt dat Wilder hem, de laatste keer dat ze elkaar spraken, probeerde te vermoorden.

“Ik maak me niet ongerust, want God is bij mij,” zei hij.

Sabbat 10 augustus 2019

Dromen over Jezus

Door Andrew McChesney, Adventzending

Susumu Kanai kreeg zijn eerste visioen over Jezus toen hij om 05.00 uur 's morgens in Osaka, Japan, in zijn bed lag.

Gedurende de afgelopen 12 jaar had hij iedere morgen wat tijd genomen om over het leven na te denken in de 2.6 miljoen inwoners tellende stad waar hij woonde, 500 kilometer ten zuidwesten van Tokio. Maar deze keer schrok hij bij het zien van een helder licht. In het tegenlicht zag hij de omtrekken van een figuur met uitgestrekte armen.

Nieuwsgierig geworden zocht Susuma online en vond een foto van het gigantische beeld “Christus de Verlosser” met uitgestrekte armen in Rio de Janeiro, Brazilië. Hij kwam tot de conclusie dat hij wellicht Jezus had gezien.

Kort daarna had Susuma 's nachts een droom waarin hij tegenover een man aan een tafel zat. Deze man had zijn handen op de tafel gelegd en was omringd door een heldere regenboog.

Susuma realiseerde zich dat de man in de droom Jezus was toen hij enkele dagen later naar de kapper ging. Terwijl hij op zijn beurt wachtte bladerde hij door een boek met beroemde schilderijen, toen hij “Het laatste avondmaal” van Leonardo da Vinci zag, herkende hij Jezus van zijn droom.

De dromen en visioenen hielden aan. Susumu droomde dat hij samen met zeven andere mannen gevangengenomen werd, in een ander land. Hij keek toe terwijl de zeven mannen één voor één werden gedood. Toen het zijn beurt was om te sterven greep iemand hem van achteren vast en fluisterde, “Ik ben van het koptische geloof. Kom met me mee.”

Op dat moment werd hij wakker. Hij zocht “koptisch” online op en vond tot zijn verbazing dat er op slechts 55 kilometer afstand een koptische kerk was. Voor het eerst vroeg hij zich af of hij naar een kerk moest gaan.

Enkele morgens later kreeg Susumu weer een visioen. Voor zijn geestelijk oog zag hij van links naar rechts de woorden “Evangelie van Mattheus”, net als bij een digitale reclame. Hij had geen idee wat die woorden betekenden, dus keek hij online en leerde dat Mattheus een boek uit de Bijbel was. Meteen downloadde hij een audioversie van Mattheus en luisterde ernaar in zijn auto.

Susuma is een van de vele ongevraagde gasten die op kwamen dagen bij de nooit eerder gehouden evangelische bijeenkomsten op 161 verschillende locaties in Japan in 2018. De kerkleiders hebben nooit eerder iets dergelijks meegemaakt in een land waar christenen slechts 0,7 procent van de bevolking uitmaken.

“De heilige Geest is iets buitengewoons aan het doen in Japan, mensen naar de kerk leiden en hen overtuigen,” zei de voorzitter van de Adventkerk Ted N.C. Wilson, die Susuma ontmoet heeft. “We moeten bidden om de uitstorting van de heilige Geest, zodat landen als Japan en vele anderen volkomen overspoeld worden door de Adventboodschap.”

Sabbat 17 augustus 2019

Ontslagen vanwege de sabbat

Door Aurora Carlos Justino

Ik ben opgegroeid in Nampula, de op twee na grootste stad van Mozambique, waar 80 procent van de bevolking moslim is.

Ik voelde me niet prettig bij het geloof van mijn moeder, die scheidde toen ik nog klein was. Iets in mij bleef mij zeggen dat ik het christendom zou moeten onderzoeken om werkelijk vrede in mijn hart te vinden.

Op een dag vertelde ik mijn moeder over mijn verlangens.

“Mamma, ik wil een christen zijn.” vertelde ik haar.

Mijn moeder zei, “Als jij een christen wil zijn, noem mij dan geen 'Mamma' meer. Je bent dan niet langer mijn dochter.”

Haar woorden beangstigden me. Ik ging niet meer naar haar plek van aanbidding. Ik ging ook niet naar een andere aanbiddingsplek. Ik wilde zien hoe mijn moeder zou reageren.

Toen mijn moeder zag dat ik helemaal niet aanbad, zei ze: “Prima, je mag naar een christelijke kerk zoeken.”

Ik was zo gelukkig! Maar ik begon niet meteen met het zoeken van een kerk omdat ik dronk en naar feesten ging.

Op een dag werd ik op straat door een man benaderd.

“Weet je dat God van je houdt?” zei hij.

“Ja,” zei ik.

“Je moet al je zonden achter je laten,” zei hij.

Die woorden zaten me dwars.

Hij stelde zichzelf voor als Armando en nodigde me uit om naar zijn dichtbijgelegen kerk te komen.

Maar nadat we ieder ons weegs waren gegaan kon ik me de naam van de kerk niet herinneren. Een maand later keek ik wat in de buurt rond en kwam er achter dat de enige lokale gemeente van de zevendedagsadventisten was. De predikant van de kerk, Eleuterio Marage, kende Armando niet maar hij bood me Bijbelstudies aan. Drie maanden later werd ik gedoopt.

Meteen werd het leven moeilijk. Het restaurant waar ik werkte roosterde me in om op zaterdag te werken en ik dacht, “Als ik niet op zaterdag werk, heb ik helemaal geen werk. Als ik geen werk heb, hoe zullen mijn moeder en jongere zusje dan overleven want ik ben de enige die voor hen zorgt?”

Nadat ik mij een maand lang afvroeg wat te doen, las ik de belofte van Jezus in Mattheus 6:33,

“Zoek liever eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden.”

Ik nam ontslag.

Aanvankelijk was mijn moeder van slag, maar God heeft voorzien. Eén van mijn drie oudere broers nam de zorg voor mijn moeder en zusje op zich.

Wat het meeste indruk op mij heeft gemaakt is hoe drastisch mijn denkwijze veranderd is. Ik heb nu een vrede die ik nooit eerder had. Ik dank de Heer dat Hij mijn leven veranderd heeft. Ik ben nu 22 en heb nog steeds geen fulltimebaan gevonden. Maar door Gods genade heb ik gedurende het afgelopen jaar vier mensen naar de doop kunnen leiden.

Sabbat 24 augustus 2019

Dokter eist abortus

Door Andrew McChesney, Adventzending

Dina, een 60-jarige grootmoeder die in de Sovjet-Unie woont, bad iedere morgen, “Heer, breng mij iemand die ik over U kan vertellen.”

Op een dag, na het gebed, wachtte Dina bij de bushalte in Petropavlovsk-Kamchatsky, de hoofdstad van de Verre Oostenregio van Kamchatka. Toen ze een zwangere vrouw zag, vroeg ze: “Ben je in verwachting?”

De vrouw begon te huilen.

Dina hoorde dat de vrouw, Lyuda Savostina, in verwachting was van haar eerste zoon maar dat de arts er op stond dat ze een abortus zou krijgen.

“Ik heb al een meisje en heb altijd een jongetje gewild”, zei Lyuda terwijl de tranen over haar wangen rolden. “Maar de dokter zegt dat als ik probeer dit kind te krijgen, hij dood geboren zal worden en dat ik zal sterven.”

Dina troostte de vrouw en nodigde haar uit om haar op sabbat in haar thuisgemeente te bezoeken. Lyuda had nog nooit een kerk bezocht en stemde ermee in.

Op sabbat voegde Dina en Lyuda zich bij twaalf andere kerkleden en luisterde naar de predikant Yakov Kulakov die preekte over Gods trouw. Naderhand deelde Lyuda haar dilemma met de predikant. Hij moedigde haar aan om God te vertrouwen en bad voor haar.

Die maandag vertelde Lyuda de dokter dat ze het kind zou houden.

“Ben je gek geworden?”, zei de dokter.

Toen hij Lyuda niet kon overhalen sommeerde hij haar man Vladimir. Thuisgekomen gaf hij Lyuda een uitbrander. “Ben je zo egoïstisch dat je eventueel wilt sterven en je dochter zonder moeder wilt achterlaten?”, zei hij.

“Ik zal deze baby houden,” antwoordde Lyuda. “Ik vertrouw op God.”

“Wie is die God waar je het over hebt?” zei hij. “Er is geen God!”

De volgende Sabbat keerde Lyuda terug naar de kerk. En de daaropvolgende sabbat. Spoedig werd ze gedoopt.

De dokter bleek het verkeerd te hebben. De baby werd levend geboren en Lyuda stierf niet. De kleine Sergei was ziekelijk en leed aan aanvallen.

Op een dag toen Sergei ongeveer een jaar oud was kreeg hij een zware aanval. Zijn ademhaling stopte 10 seconden. 20 seconden. Zijn lippen werden blauw.

Lyuda viel huilend op haar knieën, “Heer, U hebt dit jongetje het leven gegeven, neem het hem alstublieft niet af!”

Haar man haastte zich de kamer in.

“Kom hier en bid!” beval Lyuda hem. “We hebben jouw geloof ook nodig!”

Vladimir knielde neer. “Heer, ik geloof!” huilde hij.

Op dat moment begon de baby te ademen.

De hele familie werd adventist. De kinderen, nu in de veertig, bleven trouwe kerkleden, en predikant Kulakov, 66, die na 41 dienstjaren met pensioen ging woont nu in Podolsk, ten zuiden van Moskou.

Waarom werd deze familie adventist? De reden is dat een oudere vrouw elke dag bad, “Heer, stuur mij iemand die ik vandaag naar U kan leiden,” zei predikant Kulakov.

“Er gaat kracht uit van dit gebed,” zei hij.

Sabbat 31 augustus 2019

Hoe een Finse vader kon vergeven

Door Sakari Vehkavuori

In 1918 was Finland verstrikt in een bloedige burgeroorlog. De Roden, die overwegend bestonden uit leden van de werkende klasse, waren in een conflict verwickeld met de Witten, meestal afkomstig uit de midden- en hogere klassen.

Mijn overgrootvader, Viktor Ståhlberg, vroeg zijn zoon, mijn oudoom Väinö Ståhlberg, zich niet aan te sluiten bij de Witte troepen. Viktor, die zich drie jaar eerder bij de Adventkerk had aangesloten, citeerde de woorden van Jezus in Matteüs 26:52, “Want iedereen die het zwaard trekt, zal ook door het zwaard omkomen”.

“Alsjeblieft mijn zoon, ga niet met je vrienden mee om je bij het leger aan te sluiten,” zei hij.

Maar Väinö voelde een sterke drang om te vechten voor waar hij in geloofde, en in het holst van de nacht verliet hij zijn thuis. Vroeg op een zondagmorgen ontmoette hij zijn vrienden op de met ijs bedekte Finse Golf.

Bijna onmiddellijk werden Väinö en de anderen door de Rode soldaten gevangengenomen. Later bleek dat een dienstmeisje, dat verliefd was geworden op Väinö, diens plannen had onthuld aan een sympathisant van de Roden, die op zijn beurt het Rode leger had getipt.

Die nacht werden de jongemannen op een paardenslee gezet, en twee gewapende Rode soldaten brachten hen terug naar de bevroren Finse Golf. De soldaten maakten een gat in het ijs en bevalen de gevangenen om in een rij te gaan staan. Väinö weigerde en werd ter plekke doodgeschoten. Toen werden nog drie jongemannen vermoord. Twee probeerden te ontsnappen en werden doodgeschoten.

Daarna zette een tweede groep gevangenen het op een lopen. Terwijl twee soldaten hen achtervolgden vluchtte één van de gevangenen, die zich dood had gehouden vlakbij het gat in het ijs, naar de vrijheid. Hij vertelde anderen wat er gebeurd was.

In de Golf wierpen de Roden de lichamen van de doden in het gat in het ijs.

Väinö's vader, Viktor, en de rest van de familie rouwden dagenlang.

Na enige tijd kregen de Witten de overhand toen de burgeroorlog van 1918-1920 zijn einde naderde. Ze namen 10 Roden gevangen en besloten om ze te executeren als wraak voor de dood van Väinö en zijn vrienden.

Viktor greep zijn Bijbel en haastte zich naar de executieplek op de top van een heuvel.

“Deze slachtpartij moet afgelopen zijn,” verklaarde hij. “Jullie mogen geen enkele Rode doden om het verloren leven van mijn zoon, niet één.”

Terwijl hij op de heuvel preekte werd de cyclus van wraak gebroken en de levens van de Rode gevangenen werden gespaard. Onder deze 10 Roden waren twee zonen van een lokale smid. Toen hij zag dat zijn zoons gered waren begon hij de Bijbel te lezen en sloot zich aan bij de Adventkerk.

God heeft ook de familie van Viktor gezegend. Acht familieleden hebben gediend als Adventpredikanten, inclusief ikzelf en Väinö's broer Toivo Seljavaara, een bekende evangelist die meer dan 1.500 mensen heeft gedoopt.

Sabbat 7 september 2019

Een half brood

Door Andrew McChesney, Adventistzending

Na de aanbiddingsdienst benaderde Maya Valentina met een heel wittebrood.

“Valya, neem dit alsjeblieft,” zei ze, terwijl ze het brood aanreikte.

Valentina, 40, keek hongerig naar het brood. Ze had al meer dan 6 maanden geen kruimel gegeten. Het was onmogelijk om brood te vinden op de schappen van Sukhumi, hoofdstad van Abchazië, de van Georgië afgescheiden regio. Het was 1993, en een maandenlang gewapend conflict tussen de legers van Georgia en Abchazië had geresulteerd in een enorm voedseltekort.

“Neem dit, alsjeblieft,” zei Maya, 45, weer, nog steeds het brood aanbiedend. “Dit is van mij voor jou.”

Valentina schudde langzaam haar hoofd.

“Ik kan dit niet van je aannemen” zei ze. “Jij hebt dit net zo hard nodig als wij.”

Maya begon te huilen.

“Alsjeblieft, neem het” zei ze. “Je hebt zo ver gelopen om ons te helpen. Dit is een geschenk dat ik jou wil geven maar je weigert het te accepteren”

“OK,” zei Valentina, eindelijk toegevend. “Maar laten we het brood doormidden delen. We nemen ieder de helft.”

De vrouwen deelden het brood met een mes uit de keuken van de huiskerk, waar ongeveer 40 mensen regelmatig bijeenkwamen om te bidden en de Bijbel te lezen onder leiding van Valentina’s man, Pavel Dmitrienko, een Adventpredikant.

Maanden later verlieten Valentina en Pavel het huis en begonnen aan de tocht van 15 kilometer naar hun thuis.

Valentina glimlachte toen ze dacht aan het brood in haar tas. Ze verheugde zich die avond te genieten van een simpele soep, gemaakt van gerst en water.

“Ik zal soep maken en we zullen die met echt brood opeten,” zei ze.

Pavel glimlachte terug. Ook hij wilde het brood opeten.

Onderweg ontmoette het paar op een brug een oudere vrouw. Ze was mager en haar kleren waren vies. Ze keek naar Valentina.

“Dochter,” zei ze met een aarzelende stem, “heb je misschien een stukje brood.”

Valentina haalde meteen het halve brood uit haar tas en reikte het de vrouw aan.

“Ja dat heb ik, lieve grootmoeder,” zei ze. “Alstublieft, neem dit.”

De oudere vrouw hilde terwijl ze het brood accepteerde.

“Dank je,” zei ze, terwijl tranen een glinsterend spoor trokken over haar vieze, gerimpelde wangen. “Ik heb al drie dagen niets gegeten. Je hebt mij van de dood gered.”

Valentina en Pavel zetten hun tocht naar huis voort met een vreugdevolle glimlach die hun gezichten verlichtte. Ze waren blij dat ze hun dierbare brood hadden kunnen offeren.

“We gaven datgene wat we het liefst wilden aan de grootmoeder, en redden haar leven,” zei Valentina, nu 65, tijdens een interview in haar huis in Belgorod, Rusland. “Het was een echt offer – en het maakte ons gelukkiger dan ooit tevoren.”

Sabbat 14 september 2019

TV trekt mensen aan

Door Andrew McChesney, Adventzending

Als kind in Nieuw Zeeland was Coralie Schofield gewaarschuwd voor de potentiële gevaren van de televisie en gemaand erbij weg te blijven.

Vandaag is ze verrast – en dolblij – door het feit dat in het hele land de mensen naar de Adventkerk stromen, juist door de televisie.

“Het is een nederige ervaring om te zien. Het is maar televisie,” zei Coralie, die op de voorste rij zit als vrouw van Neale Schofield, manager van het 'Hope Channel Nieuw Zeeland', het lokale filiaal van het internationale Adventkerk kanaal.

“Toen ik opgroeide in de Adventkerk, werd mijn kijkgedrag nauwlettend in de gaten gehouden,” zei Coralie, die overzees correspondent voor Hope Channel is. “maar nu zijn er veel meer kijkkeuzes.. Er is een TV kanaal van de Adventkerk dat 24/7 getuigt. Kan je teveel van iets goeds krijgen?”

Bij aanbiddingsdiensten op sabbat over heel Nieuw-Zeeland worden Coralie en haar man door kijkers benaderd. Bij een kerk, vertelde een ouder echtpaar hoe hun volwassen dochter door de zenders had gezapt en bij Hope Channel beland was. Al gauw keek ze regelmatig en ze vertelde haar ouders en zus over het kanaal. De hele familie begon te kijken.

“Ze zijn nu alle vier gedoopt,” zei Coralie.

Bij een andere kerk hoorde Coralie over een vrouw die vanaf de straat op een sabbat naar binnen was gelopen en om Bijbelstudies had gevraagd. Toen de predikant bij haar thuis kwam trof hij 11 vrouwen aan wachtend om de Bijbel te bestuderen. De vrouw had 10 vriendinnen uitgenodigd. De helft van hen is nu gedoopt.

In 2016 begon Hope Channel met free-to-air uitzendingen over heel Nieuw-Zeeland, met behulp van de dertiende sabbat collecte. Nu zijn er iedere maand ongeveer 200.000 kijkers, 5% van de bevolking, volgens marktonderzoeker Nielsen. De Adventkerk heeft in Nieuw-Zeeland ongeveer 12.000 leden. Het land is in grote meerderheid onkerkelijk en het is voor de Adventkerk erg moeilijk om erin door te dringen.

Op de meest onverwachte plekken kom je kijkers tegen. Tijdens een inlandse vlucht, werkte Neale Schofield op zijn laptop toen een medereiziger het logo van Hope Channel op zijn scherm zag.

“Bent u bekend met Hope Channel?” vroeg de vreemdeling.

De man stelde zichzelf voor als predikant van een andere christelijke kerkgemeenschap in Auckland en hij zei dat hij en zijn 15- en 18-jarige dochters alleen naar Hope Channel keken.

Een andere verrassing is dat er ouders naar de 16 scholen van de Adventkerk in Nieuw-Zeeland komen, om hun kinderen in te schrijven, vanwege Hope Channel.

“Ze weten dat Hope Channel adventistisch is, en ze willen dat hun kinderen de morele waarden meekrijgen die het kanaal uitdraagt,” zei Coralie.

Coralie is met name geraakt door een moeder die met drie jonge dochters drie weken lang om een Adventkerk rondreden voordat ze de moed had om naar binnen te gaan. Eenmaal binnen, werd ze warm verwelkomd en een paar maanden later is ze gedoopt.

Onlangs is bij haar terminale kanker vastgesteld.

“Het is tragisch,” zei Coralie. “Maar je kunt zien dat God haar naar een plek geleid heeft waar zij en haar dochters steun ontvangen.”

Coralies stem vulde zich met emotie toen ze over de zieke vrouw sprak en de vele anderen die zich door Hope Channel bij de Adventkerk hebben aangesloten. Niemand weet precies hoeveel mensen er zijn gekomen.

“Ik word er zeer nederig van om een deel van dit proces te zijn – om deze mensen te ontmoeten en de absolute vreugde op hun gezichten te zien” zei Coralie. “Het is alsof ze thuisgekomen zijn.”

Sabbat 21 september 2019

U.S. Biker omarmt de Sabbat
Door Andrew McChesey, Adventzending

Richard Smith schrok van de uitnodiging toen hij bij een bejaardencentrum stopte om maaltijden op te halen die hij met zijn Harley-Davidson naar de gepensioneerden van de Amerikaanse staat West Virginia bracht.

“Zou je met mij naar de Adventkerk willen gaan?” vroeg Ruth, die ook bij het bejaardencentrum werkzaam was.

“Geen idee,” zei Richard, “Ik weet niets van de Adventkerk.”

Richard, 72, had gedurende zijn 2 huwelijken en banen verschillende kerken bezocht die de zondag als de rustdag vieren. Maar hij was nooit gedoopt. Hij wist niet bij welke kerk hij zich aan moest sluiten en had vaak gedacht, “Als God me op een dag wekt en zegt dat ik naar een andere kerk moet gaan, wil ik in staat zijn om mijn boeltje op te pakken en te verhuizen.”

Dus, toen Ruth hem uitnodigde mee te gaan naar de kerk, antwoordde hij, “Laten we eerst mijn kerken proberen.”

Hij vroeg Ruth, een zes jaar jongere en gescheiden verpleegkundige, naar haar mening nadat ze op een zondag de eerste kerk hadden bezocht.

“Als het me alleen om het ontbijt zou gaan, dan was het wel goed,” zei Ruth over de donuts en vruchtendrank van de kerk.

In antwoord op zijn vraag na de tweede kerk, merkte Ruth op dat de predikant meer tijd had besteed aan diverse aankondigingen dan aan de preek.

Ruths observaties gaven Richard een nieuw perspectief en hij stemde er eindelijk in toe met haar naar een Adventkerk te gaan. Al snel bestookte hij de predikant, Bill Hunt, met vragen over de bijbel en verbaasde zich over de antwoorden.

“Het was alsof ik een sluier over mijn hoofd had,” zei Richard. “Ik kon er doorheen kijken maar alles was nogal wazig. Bill rukte de sluier van mijn hoofd en ik zei, 'Wow, alles is nu volkomen helder!’”

Richard had ook een gezamenlijke interesse met de predikant; ze waren beiden bikers.

Toen de predikant Richard uitnodigde om een evangelisatiecampagne bij te wonen – één van de 35 campagnes in West-Virginia die betaald waren door een dertiende sabbatcollecte in 2015. Richard ging samen met Ruth naar de bijeenkomsten en werd gedoopt. In totaal werden er acht mensen gedoopt na de bijeenkomsten in de kerk van Huntington in 2016.

Tegenwoordig deelt de nu 72-jarige Richard zijn liefde voor Jezus met iedereen die het horen wil.

“De Heer zorgt zo goed voor mij en ik denk, 'Waarom?’” zei hij. “Ik weet dat Hij voor iedereen zorgt, maar waarom? Het is alsof ik aan tafel zit, naar mijn bord kijk, en alles wat erop ligt vind ik lekker om te eten. Wat kan ik nog meer wensen?”

Sabbat 28 september 2019

Passagiers naar Christus rijden

Door Andrew McChesney, Adventzending

Byungeun Oh, een taxichauffeur op het platteland van Zuid-Korea, had na jaren kerkgang nog nooit iemand tot Christus gebracht en hij besloot daar verandering in te brengen.

Byungeun zag vaak dezelfde klanten en begon relaties met hen op te bouwen. Hij verzamelde hun mobiele telefoonnummers en nam ze, samen met zijn vrouw, mee uit eten en bezocht ze thuis.

Op een sabbatmiddag bezochten Byungeun en zijn vrouw, Mihyun Yun het huis van een passagier genaamd Mr. Choi. Ze kletsten een poosje en Byungeun nodigde de man uit om uit eten te gaan. Toen ze het huis verlieten wees Mr. Choi naar een kleine kerk vlakbij en zei dat hij daar wel eens aanbeden had.

Byungeun zag een gelegenheid om zijn geloof te delen.

“Wij hebben een hele mooie kerk,” zei hij. “Zou je die willen bezoeken?”

Mr. Choi stemde er mee in om de kerk in de stad Chuncheon te bezoeken.

Byungeun reed naar een plaatselijk restaurant. De adventistische eigenaar was er duidelijk verheugd over dat Mr. Choi voornemens was naar de kerk te gaan en verklaarde dat de maaltijden van boekweitnoedels gratis waren. Dit vriendelijke gebaar verraste Mr. Choi en sterkte zijn besluit om naar de kerk te gaan.

Na die eerste Sabbat keerde Mr. Choi iedere week naar de kerk terug en werd gedoopt.

Byungeun had zijn eerste ziel voor Christus gewonnen en was niet van plan om te stoppen.

Op een dag zag hij een oudere man uit een huis komen toen hij erlangs reed. Hij had de man eerder gezien en stopte om hem te begroeten.

“Ik wilde net een taxi bellen,” zei de man.

Snel bood Byungeun aan om de man naar zijn bestemming te brengen. Terwijl hij reed, hoorde hij dat de man Park heette en besloot hem die avond thuis te bezoeken.

Byungeun en zijn vrouw namen diverse kleine geschenken mee. Dhr. Park leidde hen naar de woonkamer en stelde hen voor aan zijn vrouw, Chunja An. Byungeun hoorde dat de vrouw een probleem had. Ze kon niet naar de zondagdienst omdat ze zes dagen per week werkte en alleen zaterdag vrij had.

“Wij gaan op zaterdag naar de kerk,” zei Byungeun, “Waarom ga je niet met ons mee?”

Niet lang daarna werd Chunja An gedoopt.

In twee jaar tijd heeft Byungeun drie mensen naar Christus geleid. Hij is ervan overtuigd dat als een 58-jarige taxichauffeur het kan, iedereen het kan.

“Ga minder werken, zodat je Gods werk kunt doen,” zei hij. “Vereenvoudig je leven en vul het dan met de vreugde van het ontmoeten van mensen.”